

C. D.
INCLYTA
SELIGMANNORUM
FAMILIA

Summè Reverendi

DN. GOTTLOB-FRI-
DERICI

discessu consternatâ,

in

ILLUSTRIS FRATRIS

DN. CASPARI CHRIS-
TIANI

Regii, *apud Viennenses*, Legati,

jam lugentis animam,

ipse lugens at solatii cupidus,

sefe penetrare voluit

TANTORUM NOMINUM

observantissimus

JO. CHRISTIAN MEYERUS.

M DCCVIII.

Zittaviae typis Michaelis Hartmanni.

74

IN Amicorum luctu, multum præstare possunt amici: sed aliquando parum. Propius quidem ipsi norunt, quibus argumentis nutriri soleat luctus: sed in eo deficiunt, quod a lugente simul requirunt solatia. Sic in hoc pietatis officio, quid dolori prodesse queat, video; quid mihi penitus satisficiat, per intimiorem amoris debilitatem ignoro. Dabis igitur hanc veniam, ut animum liceat explorare Tuum, donec meis quoque cogitationibus aurem præbeas.

Nuncio nimium funesto perculsus es. Licet enim copiosa prostent fratrum exempla, qui, quoniam mori simul non possunt, ordinis aliquod beneficium vel recipiunt, vel deplorant: varia tamen occurrunt, quæ plebejis ingeniis nunquam innotescere solent. Fratrem habuisti non geminum, sed in diversa quidem statione Tui simillimum, ac alterum Temetipsum. Quibus consiliis Ecclesiam ipse curare potuisset, cum Tu politiam curare non desinas, nemo Te melius assequitur. Reliquisti valentem, commodis addictum publicis: nunc literæ monstrant jacentem, suisque negotiis exsolutum. Frigebunt epistolarum calidissima commercia, nec intercedet scriptum, quod fastidiis undique subnascentibus, levamentum apportet. Ipsæ preces negotiorum tuorum comites, ne simul abierint timebis. Nec in affectus dominium valet adeo liberum, quo minus in casu tam subitaneo pia quædam dolendi
vel

vel lacrymandi recipiatur fervitus. Ipsa condolentium certamina lugendi causas non minuunt sed augent: quod forte vel nesciveras, vel non cogitaveras, quam pretiosus hic Frater esset, Personis etiam illustrioribus: qui nunc in justis officiis, vel ad miraculum, sunt prompti. Et forte qui refricare tot vulnera sum ausus, nova quædam videor animi tui calamitas.

Sed hanc mihi facies gratiam, ut, quid ego loqui soleam, libenter audias. Amisi commilitonem quondam meum, & in ordine scholastico proximum velut contubernalem. Hæc amandi simplicitas, quid utrinque posset, annis maturioribus eluxit. Sane nihil mihi fuit jucundius, quam quod in clarioribus dignitatum augmentis, ea simul adolesceret recordatio; vel ut nunc intelligo, major lugendi necessitas imponeretur. Interim si quid a Fratre nunc denegari videtur: ut jacturam hanc resarciat alter idem, invicta justitiæ lex requirit. Symmachum sæpe laudatum adhuc audies: Amicitia quæ vera fuit, desinere non potest. Per te nunc stabit, quantum desinere non debeat tenerior hic sensus. Id vero quam facillimè succedet, si neglectis fortunæ tentationibus ingrediaris in temetipsum. Regiis negotiis semel consecrasti, vitam, menses, dies, ipsa momenta. Quibus invigilare non potes, nisi penitus eliminetur otiosa mœroris voluptas. Sublimiora sunt, quæ cogitationibus committuntur, ut, quicquid infra te positum est, averfis semper oculis non contempnas, sed commodiori velut temporis libentissime reserves. Cogita quot epistolæ jam occupatum obruant; quot Procerum colloquia certas sibi destinari horas cupiant; in quas curas te vocare Patria soleat, quæ, qualemcunque tuam præsentiam, suis etiam rebus exoptat: inde quod post eos conatus tibi fuerit vacuum, dolores sibi vindicent, in
ab-

abdito pectoris angulo delitescentes. Destinatum tibi spatium est, quo cum DEO loquaris, quo mortalitatem tuam, ac singulas vitæ vicissitudines, ejusdem benignitati commendes. Talia vero dum facis, ad genuinum solatii fontem progressus, cur in decretis adeo paternis acquiescas, dubitare nequis. Ita qui moralem philosophiam sibi fatentur difficilem, christianæ philosophiæ remediis multo facilioribus acquiescent.

Audeo sollicitare conscientiam tuam. Interest multorum ut benè valeas, ut oneri semel recepto cervicem supponas, ut publicè profis. Cur itaq; dolorum occurrant imagines, quæ Fratrem non restituent, sed eidem te citius adjungent. Ipse te quidem expectat: interim qui nos amare non desinit, tanto cime-lio nos orbatos esse non cupit.

Quamobrem ut solitani recipias fortitudinem, ac otium aliquando concessum libris ac studiis deberi credas, animo prorsus amico precor. Doloris aliqua parte defunctam fuisse Zittaviam quoq; nostram, e literis nostris intellexisti. Levior itaq; fuerit moles, quæ tot succollantium humeris simul fuerit excepta. Tum vero precabamur, vellet DEUS talentū tibi concessum, in hac vicissitudine factorum, nobis reddere perpetuū. Vel si nunc amici scribentis affectum, more tuo, id est, liberaliter intueri dignaris, ut Meyerum & Fratris & tuo nomine complecti, geminamq; meam felicitatem hoc ipso confirmare velis, rogo. Sit Salus tua nostra salus: Seligmanniani langvinis propagatio, Patriæ prosperitas: tuisq; solatiis nostra simul profligetur adversitas. Uno verbo, ut patriam, ut tuos, ut amicum aspicere tandem possis, te servare nunc studeas. Vale. *Scrib. Zittavia,*

d. 29. Jan. MDCCVIII.